

A nagy találmány.

Irla: Orbók Attila.

Fantasztfikus szatira, illetve kétkötetes regénytéma.

(Prológus, előjáték, egy felvonás.)

(Vége.)

Wells: Itt kell maradnunk, ha nem tért vissza gépünk... Oh, hogy meg kellett tudnunk... A sors... A nagy fermészef bosszúja...

Fairfax: Vigasztalódjanak! Én sem térhetek vissza, mert eltörött a megérkezésem pillanatában gépemnek indító emeltyűje. Bánom, hogy gépem tervrajzait magammal hoztam s nem hagytam Londonban, mert akkor remélhetnék, hogy néhány hozzánk hasonló, a tudományért könnyelmű tudós ki ufazna ebbe a korba és — itt rekedne.

Rockefeller: Mondtam, mondtam, hogy ne akarjon az ember istenné lenni! Szépen nézünk ki! Most itt kell élnünk, e vad egyiptomi nép között!.. A ti nagyravágyástok miatt oda otthoni kényelmem... feketém... A nőcskék... Mindent elvesztettem...

Jack (Billel tárgyalt. Most megszólal): Nos, Bill, hát szólj! Figyeljetek reá!

Bill: Mit szólnátok hozzá, ha volna nálam egy olyan anyag, mely ötezerévi álmos bocsátana reátok s ötezer év múltán a legmodernebb korban ébrednétek fel — megifjodva, száz éves életre edzve.

Fairfax: Efélén az én koromban is sokat török fejöket tudós csoportok.

Wells (megöleli Billt): Talán, talán csak nem! Bill!

Rockefeller: Utolsó mentség lenne! Ha megtehetné!

Bill: Nos, vegyétek tudomásul, hogy Jackkal itt, egyiptom földjén feltaláltuk az életbalzsamot.

Rockefeller: Oh, Jack, Jack!

Wells: Bill, mindannyiunk közül te vagy a legnagyobb!

Bill: Három hónapig tart, míg festünk elefántcsont keménnyé válik a belső balzsamtól. Biztos helyre, egy gula kriptájába fogunk a hosszú álmra elhelyezkedni s ötezer év múltán friss erőben, megifjodva ébredünk,

Rockefeller: Ez a hosszú pihenés a halállal majdnem egy.

Jack: Oh, nem. Épp' oly gyorsan elrepül az idő fejünk felett, mintha rövid délutáni álm lenne.

Fairfax (Billhez): Öszintén gratulálok. Gondolkodóba ejt a dolog. (Bill meghajol.)

Wells: Nem járunk-e rosszul? Végképpen nem alszunk-e el tőle?

Bill: Nem. Különben van időtök meggondolásra. Egy hétig törhetitek rajta a fejetekef. De tovább nem, mert megromolhatik a csodaszor és aztán mindennek vége. Előbb a pasztillát be kell vennünk, aztán neki látunk, hogy álmunkra alkalmas helyet keressünk. Végül még be kell, hogy kenjelek titeket kenőcsökkel. Azokat könnyen előállíthatom a levegőből, mert hoztam magammal műszereket.

Wells: S a te testedet ki keni be?

Bill: Ne félj, nem áldozom fel magamat miaffatok. Majd Pentaurt betanítom.

Fairfax: Értelmes fickó! De uram, honnan nyerte az anyagot a balzsamhoz?

Bill: Az időgépre rakodott az örült rohanás következtében.

Fairfax: Az én gépemre is reásűrösödött valami fehéres anyag, de hamar el is illant róla. Kárba veszett...

Bill (előveszi a szelencét): Ime, itt van az öt adag pasztilla. Mi Jack-kal egyet-egyet be is veszünk.

Jack: Igen; jobb is most, mint később, mert megromolhatnának véletlen behatásoktól. (Beveszik a pasztillát.)

Fairfax: Legalább két hónapig nem is érezzük majd hatását, ugy-e?

Jack: Nem. (Kivesz egy pirulát és átnyújtja Fairfaxnak.) Ez az öné!

Fairfax (boldogan): Oh, hogyan háláljam meg az önök jószágát? Milyen szép az önzetlenség! Kár, hogy kiveszében az emberekből ez a nemes erény! (Beveszi a pasztillát.)

Wells (kivesz a szelencéből két pasztillát. Az egyiket beveszi s a másikat Rockefellernek nyújtja): El mertünk jönni a múltba, most legyen bátorságunk a távol jövő felé indulni.

Rockefeller (fanyar arccal lenyeli a pasztillát): Csak már átaludtam volna azt az öt ezredévet!

Bill: A szelence, melyben éppen csak ötünk számára volt életbalzsam, kifogyott. Míg mégegyszer fel nem találja valaki az időgépet és útra nem kel vele, ilyen csodás hatású anyagot elő nem állít ember!

Jack (rémülten): **Bill!** Több pasztilla nincs?! Elfogyott?! (Elakad torkán a szó.)

Wells: Nos, mi baj?

Bill (kétségbeesve): **Fairfax** uram, az egyik társunk pasztilláját... ön... ön vette be.

Wells: Való! A **Ramzonét**... Borzasztó!

Jack: Hogy nem gondoltam reá?! Oh, átkozott szórakozottság!

Fairfax: Sajnálom, hogy már megbánták tetteket! Nem tehetek róla. Mindenesetre, ha tudtam volna, nem fogadom el szivességüket. (Fairfax kivételével mind meggörnyedve egy csoportban, némán állanak. **Fairfax** a hátok megett áll, úgy, hogy a jobboldalon belépő **Ramzon** nem veszi őt észre.)

Előbbiek. **Ramzon.**

Ramzon (boldog. Arca derűs): Ő szeret... szeret! **Merrisz** szeret és én égek érte! Itt az indulás ideje, hát eljöttem megmondani, hogy nem megyek haza s korunkba! **Merrisz**től nem bírnék elválni soha, de soha! S őt nem vihetem magammal, mert ha **London**t meglátná, sohasem hinné el, hogy ember vagyok s csak parancsból ölelne forró karjaival. Most hiszi, tudja, hogy ember vagyok. **Bebizonyítottam** neki, meggyőztem róla.

Wells (tompá hangon): **Arthur**, mi többé nem megyünk vissza, nem mehetünk, az időgép elromlott.

Ramzon: Ej! ez kellemetlen nektek. Sajnállak titeket... Nem is gondoltam, hogy ez megeshet... Én egészen boldog lettem volna.

Bill: **Ramzon**, mondd őszintén, le birsz-e mondani teljesen korunkról, hazánkról a szépséges **Merrisz** szerelméért?

Ramzon: Le bírok. Élttem felét leélttem könyvek mellett **London**ban, a XX. században, élttem másik felét leélem **Egyiptomban**, a XX. dinasztia idejében egy szép, szerelmes nő oldala mellett. Hát történhetett-e jobban, szebben? S ami leghőbb vágyam, élelcélom volt, beteljesült. Be van bizonyítva, hogy **Ramzesztől** származom! **Merriszt** elveszem nőül, ő

1001

gyermekeket ad nekem és önmagamnak öse leszek!

Wells: Igaz, derék **Ramzon.**

Jack (magában): Nincsen okom, hogy lelki-furdalásaim legyenek!

Bill: Gratulálok öregem a frigyhez. Engedd meg, hogy bemutassam **Fairfax** urat.

Ramzon (majd hanyatesve): Ki ő?! Ki?!

Bill: A londoni fizikai egyetem tanára, aki a mi korunk után hatszáz évvel jött ide és akárcsak mi, itt rekedt ő is.

Ramzon: Egyik csoda a másik után! Alig bírom hinni, hogy mindez való lehet!

Előbbiek. **Merrisz.**

Merrisz (megjelenik a jobboldalon és **Ramzon** felé nyújtja karjait): **Arthur**kám, drága!

Ramzon (hozzá sza'ad és szorosán magához öleli): **Merriszem!**

(A többiek a baloldalon csoportban állanak.)

Jack (társainak, halkán): **Ramzon** nagyon boldog! Ne tudja meg soha, hogy mi ötezer év múlva ifjan tovább élünk. Ha valamikor csalódná e nőben, ne legyen keserve a mi távozásunk, ne irigyelje ébredésünket. Inkább higgye, hogy megmérgezve, holtan fekszünk a kriptában s csukassa reánk ő a zárókövet.

Ramzon (az angolok felé fordul): Tudjátok, hogy **Egyiptom** miért volt nagy és hatalmas? Mert mi fogunk itt élni!

(Függöny.)

Schwalm
Richárd rajza

1002